

8.11.2017

Den 10.
Dobrou noc!

Příroda se pomalu ukládá ke spánku a bohužel si na to zhasíná. To nás ovšem neodradí. Vybaveni čelovkami, nůžkami a provazem vyrazíme opět směr Tůňky. Když dorážíme na místo je už poněkud tma.

Fotek té noci zobrazení

Ideální čas na stříhání bylinek. Toho se ujímám já s Karel. Ostatní občasť tůňky a pak se vrací a nečinně postávají. Lože, Kylač a Luďek vymýšlí co neefektivnější strategii, jak zlomit suchou větev na stromě ve výšce asi 5 metrů. Mezitím, co všichni ostatní plně pracují já a Karel dokončujeme naši opravu bylinek.

Ted už je taková tma, že si nevidím ani na špičku nosu, natož pak na špičku těch nůžek, co držím v ruce. Po nějaké době mám odem všechny kapsy, ruce a čepici plné bylinek a všechny prsty na svém místě. Já i Karel! Když se jdeme podívat, co dělali celou dobu ostatní zjišťujeme, že vůbec nic.

Teda vlastně něco jo. Přehodili provaz přes tu suchou větev. Ted se všichni snaží, aby oba konce provazu na obou stranách větve byli stejně dlouhé...nebo aspoň tak dlouhé, aby na ně dosáhli Lože. Když se dilo podaří, rozdělujeme se na dvě skupiny. Každá se chápá jednoho z konců provazu a teď už rukou společnou a nerozdílnou taháme všichni ze svůj kus provazu. Kupa! Ove se ve větví. Tak ještě jednou zatáhneme a bude dle! "Tikáme si. Nakonec tak ještě pětkrát až desetkrát zatáhneme a...Větev je stále na svém místě. Suchá byla, ale ne dost ztrousnivělá. Teda pokud jsme to lano v té tmě přehodili přes správnou větev. Každopádně si tu teď napůl zlomená visí, a my s tím nic neuděláme. No jo, holt příští rok je taky den.

Do stracena prasim!

Táhnete!

No, a protože je dnešní večerář křehká práce hotová, můžeme si jít hrát. Vyduváme toho, že už je opravdu tma jak v ranci a Luďek povídá Kájovi ať se někým schová a my ostatní, že se nesmíme dívat kam. Všichni plníme svou část úlohy zodpovědně. Zhasínáme čelovky. Nic nevidíme. Asi za dvě minuty všichni rozprcháváme po Tůňkách. Stále nic nevidíme. V podstatě je smyslem hry najít Kaju. Ovšem, když ho najdeme, neříkáme... „Deset, deset Karel v křoví!“ Právě naopak. Sedneme si potichu a nepovíminuti k němu do toho křoví a schováváme se taky.

Když už u Kají sedím já, Ondra Čech a Adélka, tak se asi metr od nás proměňuje, s rozostřenými čelovkami v ruce, banda holíčků. Přepočítáme se. Je to dobrý, jsme tu všichni. Nikdo se neztratil ani si neoddal k tomu bezdůvodně co se schová o dva křeďe dál, a tak se letos naposled, vybaveni čelovkami, nůžkami, provazem a tunou bylinek, vracíme spokojeně na klubovnu. Tak zase na jaře!

Tady nikdo není." A proměňují se dál. Tak sedíme dál a po chvíli se k naší hromadě přidávají další a další až nakonec dorazí i banda holíčků. Přepočítáme se. Je to dobrý, jsme tu všichni. Nikdo se neztratil ani si neoddal k tomu bezdůvodně co se schová o dva křeďe dál, a tak se letos naposled, vybaveni čelovkami, nůžkami, provazem a tunou bylinek, vracíme spokojeně na klubovnu. Tak zase na jaře!

Anželka

1.11.2017

Den 9.
Přemýšlíme

Když přicházím do klubovny sjižňuji, že se dnes nikam nejde. Nemůžu říct, že mě to zrovna překvapuje, když vím, že se naše tůňky po nedělní vichřici proměnily v spíše taková menší jezera.

Jsou tu už skoro všichni. Jdu si sednout do pracovny, kde pak čekám s ostatními na poslední opozdělce. Když dorazí, přemístíme stoly z chodby do herny, spojíme je a dáme k nim židle. Sedáme si a od Luďka se dozvídáme, že máme vymyslet něco, co bychom na Tůňkách chtěli ještě dodělat.

Dělíme se na tři skupiny. Abychom se nepřeklikovali a mohli v klidu přemýšlet, rozcházíme se do různých částí klubovny, kde naše nápady zapisujeme na papíry. Protože nás v některých chvílích nic nenapadá, hledáme pomoc v knížkách a ptáme se Luďka. Ten nám potom taky nabízí řadu nebo něco dobrého na zub. I když jsme a pijeme, pořád pokračujeme v našem přemýšlení.

Po nějaké době nám Luďek říká, že budeme končit. Začínáme sklízet věci, které jsme vytahali a vracíme stoly a židle na svá místa. Když jsme hotovi, loučíme se a jde se domů.

Jejich veličenstva Alžběta a Viktorie

25.10.2017

Den 8.
V jednotě je síla!

Dost bylo experimentování a pořádného umění! Hezky zpátky k lopatám a krumpáčům. Soudruzi, Vstříc světlým ztříchům, rubání kamení ze země, hrabání se v hlině a podobné otročnické. Místo Dne stromů dnes slavíme jiný den. O hodné proflákovéjší den. Nejde o oficiální oslavu, ale přece nemůže být náhoda, že takhle dříve zrovna 25.10.2017. Tém vzdelanějším nebo o něco starším z vás se určité vybaví datum 25.10.1917. Den, kdy výstřelem z křehkého Aurora započala nechalné známá Velká říjnová revoluce.

Srp a kladivo už nemůžou

Bohužel kvůli gregoriánskému kalendáři to dnes není celých 100 let, ale spíše něco okolo 99 let a 352 dnů. To nám ovšem nebrání spontánně oslavovat bušením krumpáčem do země a taháním těžkých pytlů s kamením.

Jsem samozřejmě zase rozdělen do pracovních oddílů s různými úkoly. Jedni rubou kamení, které sem zakopal západní nepřítel, aby ohrozil náš rozvoj. Druzi kamení pytlují, třetí ho přenášejí, čtvrtí ho vysypávají a pátí ho rozmísťují po naší skalce. Problém je v tom, že nás vlastně vůbec není tolik, takže spíš děláme všichni

všechno. To nám ovšem nebrání plnit plán na 120 %.

Ale je tu ještě četa našich silných pracujících žen, které plní obzvlášť mimořádný úkol, kterým je pověřit samotný první tajemník Vladimír Luďek Anders, vlastním jménem Ujčov.

Rukou společnou a nerozdílnou očišťují pařez na začátku našeho malého satelitu a poté ho přemisťují až na bylinkovou louku. Řídi se přitom heslem „Kdo nevalí pařez s námi, valí ho proti nám“. Naštěstí těch, které valí proti není tolik a po chvíli jim dojde, že musejí valit stejným směrem, takže opět nakonec opět vítězí síla jednoty a společné práce.

Sám první tajemník dohlíží na práci

Oddíl našich silných žen valí...

A jako důkaz nám teď vprostřed loučky stojí pařez vzhůru nohama a je plný listů. První tajemník totiž nařídil umístit ho tam jako výstrahu pro všechny rozvraceče zavedených pořádků. A taky hlavně proto, aby v něm mohli bydlet a třeba i přezimovat larvy, brouci a podobná stvoření. Která samozřejmě pomohou v rozkvětu naší zemi a zkrášlí naše karafátové záhony.

Domů odcházíme špinaví od bláta s krumpáčem přes rameno, ale plní radostí z vykonané práce a také z toho, že podobný „svátek“ nemusíme slavit oficiálně a v příštích letech snad muset nebudem. Čest práci!

Kýkoš

18.10.2017

Den 7.
Slavíme Den Stromů!

Lžice. Co si vybavíte, když se řekne slovo lžice?

Ti materialističtější z vás si asi představí, jak se něčím ládují. Ti morbidnější si představí, jak směru úhlavnímu nepříteli zarputile vydolávají oči. A ti bez pravé mozkové hemisféry si představí lžici.

Tiskářský ateliér na cesty

Puštěk si ale ode dneška představí, jak lžicí hoblují papír, aby otiskl list pod ním na jiný papír ještě víc pod ním, a jak si následně na té lžici zkaramelizuje trošku cukru.

Na lžičkách je dneska všechno, co potřebujete na založení malířského ateliéru. Jsou tu slabé papíry, čtvrtky, dřevěné desky na podložení, vodovky, štětky, svíčky, špek a cukr.

Co? Nikdy nevíte, kdy si v ateliéru budete chtít udělat romantickou chvilku. To byste zřáli, jak Vám pak takový oslazený špek při svíčkách přijde vhod!

A ještě k tomu všemu jsou tady ty naše lžice. My ale ateliér ani gastronomickou laboratoř nezakládáme, tak co s tím? Uprmně. To netušíme ani my sami. Od Náčelníka se nám ale hned dostává pádného vysvětlení. Na 20.10. totiž připadá mezinárodní den stromů, a tak ho náležitě oslavíme. Natřeme vodovkami všechny stromy na růžovo, osladíme je a až to bude hotový, tak se nacpeme špekem!

No, tak jednoduchý to zas není. My totiž, ve jménu bujářných oslav a všeobecného veselí, otkiskneme listy stromů na papír tisícem a jedním způsobem. To čubrníte, co? Ano, s tímhle nápadem přišel Náčelník.

Tak abych to konečně uvedl na pravou míru. Jsme rozdělení na několik skupinek a každá pořádá své oslavné experimenty. Jedni otkiskávají na papír listy natřené vodovkami. Druzi objevují skvělý, nebojím se říci až ekologický způsob, a místo vodovek používají bahno a trávu. Zejména bahno nás ohromuje *prostředím* listu za pomoci čerstvé trávy a zelených částí rostlin. Další se pak snaží použít Náčelníkovu revoluční metodu. Stručně řečeno, je to dost komplikovaný postup, takže to až tak stručně říct nejde.

Zástří s výslednou přídělností

Společně to v tom, že potřebujeme papír špekem, a nad svíčkou očouznou ošpekovanou stranu papíru, aby se do špeku nacytlo co nejvíce sazí. Poté přitiskneme list na očouzenou ošpekovanou stranu papíru a pořádně ho přejedeme lžicí, aby se onen zmiňovaný nános špeku a sazí přenesl na list. No a pak vezmeme čistý papír a znovu za pomoci lžice na něj otkiskneme špinavý list. Tadaááá! Trvá to sice dji než vodovkami, ale o to mi je ten otisk pak vdět.

No a když už s sebou máme ty lžice, tak proč si trošku nezahrát na valíče. Jen místo podezřelých látek máme obyčejný cukr krystal a výsledek si nepichnem do žily, ale hezky dlouho ten skvělý karamel budem slizávat ještě cestou domů. Ať žijou stromy a cukrová řepa! Mňam.

Kýkoš

18.10.2017

"Prozá (z francouzského *proter* – přitlačit, natlačit) je umělecká technika přeměnění reálné struktury na papír. Princip spočívá v přiložení papíru (obvykle perý) papír z dlouhých přírodních vláken) na reliéf. Rovnoměrným přitlačováním měkké látky, kreslicího uhlí, voskové křídly nebo vlničku s barvou po celé ploše zarytého reliéfu je vytvořen jeho otisk. (zdroj wikipedia.org)

11 10 2017

Den 6.

Bádáme

„Cože? Kde maj ty hrábě?“ „Sakra, zrovna dneska jsem si potřeboval půjčit vidle“
„Ty transparenty můžem schovat, dneska se za odbohy protestovat asi nejde.“
Běží hlavou všem třem lidem, kteří dnes zrudněl stojí na zastávce TANEX.

RNDr. Pavlína Tichá při práci

Jo, přesně tak, dneska prostě nepracujem. Občas taky máme právo si trochu odfrknout. To ale neznamená že se budem flákat. Teda vlastně trochu znamená.

Kdybyste tu dnes byli, asi byste měli ten divný pocit, že vás někdo sleduje. Vlastně je velká pravděpodobnost, že by to tak doopravdy bylo, protože všude po Tůňkách jsou poschovávaní Puťtici, objevující rozmanitost přírody. Dneska se totiž bádá!

Jestli chcete můžete to zkusit s námi! Nebojte se, vůbec nepotřebujete ty tuny znalostí, kterými my doslova oplýváme. Budete potřebovat pouze:

- Něco, na co se dá kreslit** - doporučujeme papír, ale chcete-li být ekologičtější a originálnější, můžete použít například kůru, pěkný plochý šutr, nebo třeba pleš pána odvedle.
- Něco, čím se dá kreslit** - opět je na vaší kreativitu co to bude...v případě že jste u předešlého bodu zvolili pleš, doporučujeme centropen
- Něco, co budete kreslit** - aby to bylo pořádné bádání, tak nakreslete něco, o čem nemáte ani páru, co to je...například divný list, divnou díru ve stromě, divnou lepkavou věc, do které jste před chvílí šlápli, divného kamaráda a podobně.
- Ostatní věci vhodné k pozorování přírody** – oči (nejlépe jedny náhradní, kdybyste si jedno například vypíchli o větev), baterku (pokud jste blázen a chodíte kreslit ven v noci) sváčinu (pokud nejste Bear Grylls) a podobně.

Meditující Banán

Co je nít, jak 2 metry, Koza nezajímá

Ovšem nenoste toho s sebou moc, abyste byli při zkoumání flexibilnější. Například kdybyste chtěli zkoumat něco na větví stromu ve výšce 4 metrů, tak by vás mohla třeba žehlička na vlasy dost obtěžovat. Nebo až budete utíkat našťavanému pánovi s pokreslenou hlavou...

Doma pak pomocí všedního internetu nebo dnes poměrně oldschool pomůcky zvané „kniha“ zjistíte, co jste to vlastně nakreslili a kdo, nebo co, za tu podivnou věc může. V případě divného kamaráda to bude možná komplikovanější.

Jo a abych nezapomněl. Kája se dneska zase lehce vymyká. On už je holt takový. Misto aby kreslil listky, ulity a květinčky, pozoruje celou dobu chování vojty a zapisuje to do svého protokolu. Zvláštní pojetí zadání, ale fantazii se bohužel meze nekladou. Když mi pak do kapuci strká dopis na rozloučenou, ve kterém se zmiňuje o tom, že ho silý terma dohání a významně méně žádá, abych varoval krále, protože on sám tuší svou brzkou smrt, začínám pochybovat o tom, co nám vlastně roste v bylinkové zahradce, kde Kája stráví většinu schůzky.

Kykoš

Den 3. a 4. a taky 5.

Zakládáme anglický park

V těchto dnech mohou lidé, čekající na autobusové zastávce TANEX na své pravidelné spoje v časovém rozmezí mezi čtvrt a půl patnou, vidět skupinu pubertálních a adolescentních mládežníků a jednoho občana téměř postproduktivního věku, jak si to vykračují kamsi k Pennymarketu. S sebou nosí rozmanitou škálu nářadí jako: krumpáč, hrábě, motyka, lopaty, kosa, vidle, nůžky a spousty dalších.

Neužívajte se u těch ulit!

Ano, to jsme MY. Ne, nechodíme vymahat zlevnění másla. Pomocí těchto nářadí vyhlazujeme věci my chodíme zvelebovat přírodu. Misto na Tůňkách vypadá, že zakládáme anglický park, byť to vůbec není naším cílem, ba naopak. Snažíme se o větší rozmanitost druhů, a tak si trochu hrajeme. Jestli to funguje, zjistíme nejdřív příští jaro. Ale možná taky zjistíme, že jsme náš malý biotop naprosto zdeminovali. Holt to už je život.

Náplní naší práce v průběhu těchto tří schůzek je lehká úprava terénu zejména pro kosení kopců v příštích letech, díky kterému dostanou šanci i semínka menších rostlin, která čekají v zemi. Alespoň v to doufáme.

Pravidelně se rozdělujeme na několik pracovních stanovišť.

Jedni se snaží eliminovat časté hromady sutí, které při kosení nejsou přesně to, co chcete kosu nabrat.

Druzí z vydolovaných kulatých balvanků skládají jakousi kamennou skaiku u pěšinky, dekorovanou opuštěnými šnečími ulitami. Naše záměry s touto stavbou jsou celkem výmluvné, nevíme přesně jestli to bude k něčemu dobré. Ale vypadá to hezky, to zase jo.

Třetí odnášejí ošklivější zbytky sutin k našemu plazimu soláriu, které plánujeme rozšiřovat. Třeba se v něm pak konečně něco zabydlí, kromě pradávných lahů od alkoholu, které se zde velmi často objevují, byť to vůbec není jejich přirozené prostředí.

Jiní zase dělají takzvaná „místčka“. Vyhlídnou si nějaké pěkné zákoutí a čistí ho do klacků, balvanů, odpadků a podobně. V budoucnu by na těchto místech mohla vyrůst příjemná odpočívadla, osvěžovač a relaxovadla. Výsledky jejich práce zatím nenabírají nikterak přehnané konkrétní výsledky, ale baví je to, tak proč ne, he?

I márná snaha se cení

A pak je tu Kája. Kája vaří čaj. Na čtvrté schůzce vykopal ohniště, nasbíral dřevo, a spotřeboval věru hezké množství zápalek. Toť vše. Musíme ovšem podotknout, že den předtím přišlo, takže za to Kája až tolik nemohl. Na páté schůzce už hořel ohniště a Kája nám ovařil vytečený čaj, v barvě tabáku hleu, s kouřovou příchutí a dozdobený několika listky meduňky z naší bylinkové zahrádky. Ale také s velkou dávkou lásky, kterou náš Kája do tohoto úkolu vložil.

A víte snad o lepší odměně za všechnu tu těžkou dřinu? ...My taky.

Kykoš

13.9.2017

Den 2.

Do původního stavu

Zouvám si boty, zdravím Ludka a vtom...z kuchyně na mě vykoukne úplně cizí holčička. Než dojdu ke stolku v klubovně tak skoro narazím do druhé, která je jí nápadně podobná, a o chvíli později se kolem mihne ještě jedna. „Máme nového z Josefova“ oznamuje mi Luděk a mě zaplavuje radost z malinkého vítězství. Přeci jen se třeba někam posuneme.

Naši drsní boys

Není na co čekat, práce na Tůnkách je víc než dost, musíme je před zimou vrátit do původního stavu, a tak se tam přesouváme. Většina oddílu si samozřejmě zapomněla vzít s sebou pracovní rukavice, byť jsme jim to na konci poslední schůzky vtloukali do hlav. Bohužel hlavně ta starší většina oddílu. Karle! Naštěstí nás Luděk zná, a tak má rukavic pro jistotu plný batoh.

Zkušený a dospělý Kája bez rukavic provádí na

Tůnkách naše tři nováčky a my ostatní se pouštíme do práce. Kosíme kopřivy, vytrháváme ostružiny, plejeme bylinkové záhonky, házíme po sobě hlínu, Pyromanka jí dokonce ochutnává, krademe si navzájem motyčky a prostě si tu pomoc přírodě řádně užíváme.

Asi jí hrabe

Deniska si kope noru

Na konci schůzky je náš bylinkový palouček zase v reprezentativním stavu a naše tři nové holčičky už znají půlku Tůněk, protože tu druhou ji Kája zapomněl ukázat.

Ky

Den 1.
Staří noví

Na dnešní schůzku přicházím s pocitem očekávání. Nechci být naivní jako Náčelník, který každou první schůzku v roce očekává návaly nováčků, kteří nikdy nepřišli, ale alespoň v pár nových lidí tajně doufám. Propagaci jsme letos věnovali mimořádné úsilí, tak snad...

Lidí tu opravdu není málo, ale nejsou to nové, čerstvé, nezkažené a nadšené tváře. Nýbrž přerostlí Kulíšci, kteří se rozhodli povýšit své Pušticví na další úroveň a přestoupit k Veverkám, to jest k nám.

Jediná nová tvář je Viktorka, ale to je sestra naší staré dobré Rychlonožky, takže to taky nedá až tak počítat. Ale jsme rádi, že ses přidala Viki!

Nicméně přesto, že naši nováčci už jsou Puštíky dlouho, nebyli zatím zasvěceni do konání Veverek. A toho se právě teď ujímá Náčelník. Samozřejmě zpestřuje svůj projev trefnými vtípky. Nesmějeme se.

A protože nás břicha od smíchu nebolí, tak není nač čekat a vyrazíme obhlédnout naši zemičku zaslíbenou, bahnem a kopřivami oplývající.

„Máte tam bordel“ Oznamuje nám stručně v polovině cesty náš skalní fanoušek. Říkáme mu „Pán se psem“. Vlastně mu tak neříkáme, prostě to je pán, má psa a chodí ho venčit přes tůňky. Nejdřív si myslíme, že někdo vyzdobil výsledek naší loňské píle, několik decentními pytli odpadků. Jak ale zjišťujeme, měl namysli několik stromů, které se decentně zlámali a popadali.

Postupně obcházíme celé naše království a ukazujeme jej nezasvěceným. Objasňujeme projekty, které jsme loni úspěšně zahájili a které nám přes léto úspěšně zarostly. Snažíme se je zapálit pro naši věc a přiblížit jim naše představy o fungování celého projektu. Snad to zabírá. Těžko říct. Nic neříkají.

Obchůzka je u konce a vracíme se na klubovnu. Tam si ještě chvíli povídáme a rozhodujeme, co podnikneme příští schůzku a co na ni bude potřeba. To pro dnešek stačí, příště už se do toho pořádně opřeme!

Bohužel nikdo nefotil, takže příkládám jedno umělecké foto...

Zátiší s Banánem

Veverky na Tůňkách

Napsal uživatel Administrator

Čtvrtek, 21 Září 2017 08:10 - Aktualizováno Čtvrtek, 07 Prosinec 2017 06:09
